

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ז.

עין משפט נר מצוה

לא א מיי פטין מנל
שבת הלכה א סמנ
לחון סה שרע אית
סי שמו טעג א ופי שנת
פטין א
לב ב ג מיי פיד מנל
שבת הלכה ד טושיע
אית סי שמה טעף די
לב ד מיי שם הל' 1
לד ה ו מיי שם הלכה 1
טושיע אית סי שמה
טעף י
לד ז ח מיי שם הל' ד
טושיע שם טעף יא

מוסף רש"י

קרבן ברי הורק לתוכו.
מנשות רבים חייב. מנשות,
ואע"ג דלענין אסורי טלטול
שויה רבנן ככרמלית שאסרו
לטלטול דמכיו אלא כד',
מלאווייתא רשות היחיד
גמורה היא, דמחילה היא אלא
שחמורת דיונין, ומנשה סי
אסרי רבנן לטלטול (שו"ב)
100. נעץ קנה ברשות
היחיד. מחל גבול ממחילת
המלך, ורק. מנשות רבים,
וגח על גבי חייב. דהו
לה המנה כרמי, שאור רש"י
עולה על עיקר, וע"ג דלאורי
הר"ר אית למעלה מעשרה
(גיטין עט.)

רבינו הגאון

אוק"ב בבקעה דאית לה
מחיצות מרקתי רשות
היחיד. קרן וזית הסמכה
לה"י ואיצטבא שלפני
העמודים ככרמלית נדונין.
כל שאין גבוה מן הקרקע ג'
טפחים כגון לבינו וכיוצא
בה כרה"ר דמי, וכל הגבוה
ג' טפחים ואין בו רחב
אביעה וזקק ונה על גביו
פטור, חרין מן הוורק ונה
על פי הכלב או אפי הכבשן
אי בידו של אדם וכיוצא
בזן המפורשות בהמוצא
תפלין, משום דמחבתו
משרה להו מוקם, ומפורש
בהמוצא תפילין כי האי
גונא דכל פחות מ' בארין
כאין חשיב, וא"ר יוחנן
אין כרמלית פחותה מ'
ותופסת ע' י טפחים,
אבל למעלה מ' מקום
פטור הוא, והכי פירושא
בפרק הוורק כי הא דאמר
שמואל לרב יהודה שינא
לא תיהו מבולי דשבת
למעלה משערה ואוקימנא
בכרמלית, ואקלו בה רבנן
מקולי ה"י דאי איכא
מקום ד' על ד' הוא דהוי
כרמלית ואי לא מקום פטור
הוא, מקולי ה"ר נמי דעד
לא הויא כרמלית למעלה מ'
הא דרב גידל דאמר
בית שאין בתוכו עשרה
טפחים וקירויו משלימו
לעשרה, על גגו מותר
לטלטל בכלו, כי כרה"י הוא
חשוב, דאומיין כבי האי
גונא גוד אסוק מחיצתא.
בתוכו אין מטלטלין בו אלא
בד' אמות, מ"ט כיון דלא
חזי ליהודא אין המחיצות
מועילות, אלא כמו שאין
שם מחיצתא דמו.

לא נצרכה אלא לקרן וזית. לא צעי למימר דלינטריך לגדי רה"ר
משום דלר"א כרה"ר דמי ואפילו אית צבו חיפופי או שמא
מסקפא ליה אי מודה לכו רבי אליעזר אס לאו: **אבל** בין
העמודים. כרה"ר דמי אע"פ שאין צין עמוד לעמוד ט"ו אמות היו

וחון לצין מעודים רחמנא שיה עשר
אמה: **ומח** בפניה חייב, אומר
ר"ת דאס נח למעלה משלשה רצין
שיה צפניה ארבעה על ארבעה ומה
שמדובק צפני הלציה חשוב כמנוח
עליה אע"פ שאינו אלא באויר וכן
הא דתנן למטה מ' כורק בארץ
ומוקי לה רבי יוחנן דצדינה שמינה
היינו טעמא נמי דכיון שדבך צפני
הכותל שהוא רחב ד' על ד' חשוב
כמנוח עליו ורבי'א פי' דאף למעלה
מג' לא צעי שיה צפני הלציה וכותל
ד' על ד' דכיון שרואה את הקרקע
חשיב כמנוח ע"ג קרקע וקשה לר"י
לדלעיל (דף ד.) כי פריך אמתנין
דפסטי' ידו והא צעיר עקירה והנחה
מע"ג מקום ארבע' לוקי ממניין
במחוקק החפץ צענין זה שרואה את
פני הקרקע: **אלימא** דעד
הוי ברמלית. פרש"י כגון צקעה
המוקפת גדר והיא יתירה על צית
סאתים ולא הוקף לדירה וקשה לר"י
דא רשות היחיד היא צין לעולה צין
לרב אשי ולא הוי רצין לאתוי מרב
גידל ועוד דהכי קאמר ואי לא לא
הויא כרמלית והוי יס וצקעה אין
להן ממילות ונראה לר"י דהכי פירושו
אילינא עד דאיכא ממילות י' היינו
אור רה"א למחילות עשרה לאסוקי
צקעה מסוככת צפחות מ' על גבי
קונדסין דלא הוי כרמלית כיון דאין
גובה י' והוי מקום פטור ומותר
לטלטל כולו והאמר רב גידל כו':
ואס

עשרה מאי ותופסת עד עשרה אלימא דאי איכא מחיצה עשרה הוא דהוי
כרמלית ואי לא לא הוי כרמלית ולא והאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף
אמר רב בית שאין בתוכו עשרה וקריו משלימו לעשרה על גגו מותר לטלטל
בכולו בתוכו אין מטלטלין בו אלא ד' אמות אלא מאי ותופסת עד י' הדעד י'
הוא דהויא כרמלית למעלה מ' טפחים לא הוי כרמלית וכי הא דא"ל שמואל
לרב יהודה שינא לא תיהו מבולי דשבתא למעלה מ' למאי הלכתא אלימא
דאין רשות היחיד למעלה מ' והאמר רב חסדא י' נעץ קנה ברשות היחיד
וורק ונה על גביו אפילו גובה מאה אמה חייב מפני שרה"י עולה עד לקרקע
אלא

כגון דאיה לה מחילות. ואשמעינן דאע"ג דהיקפה יתר מצית סאתים
ולא הוקף לדירה שאין ציתו סמוך לה קודם היקף ולענין לטלטל
למטה היא ככרמלית כדאמרין בעירובין שאין מטלטלין צו אלא צד'
אפ"ה לאורייתא רה"י היא והזרק מרה"ר לתוכה חייב: **כדעולה.**

כגון דאית לה מחיצות וכי הא דאמר עולא
א"ר יוחנן א"ר קרפף יותר מבית סאתים שלא
הוקף לדירה ואפילו כור ואפילו כוריים הזורק
לתוכו חייב מ"ט מחיצה היא אלא שמוחסרת
דיורין בשלמא רב אשי לא אמר א"ר (כדעולה
אלא עולא מ"ט לא אמר כשמעתיא אמר לך
אי דאית לה מחיצות בקעה קרי לה קרפף
היא ורב אשי ר"ה קתני: והכרמלית אטו
כולהו נמי לאו כרמלית ניהו כי אתא רב
דימי א"ר יוחנן לא נצרכה אלא בלקרן וזית
הסמוכה לרה"ר דאע"ג דוימנין דדחקי ביה
רבים ועיילי לגוה כיון דלא ניהא תשמישתיה
כי כרמלית דמי כי אתא רב דימי א"ר יוחנן
בין העמודין נידון ככרמלית מ"ט אף על גב
דדרסי בה רבים כיון דלא מסתגי להו בהדיא
ככרמלית דמיא אמר ר' זירא אמר רב יהודה
איצטבא שלפני העמודים נידון ככרמלית
למ"ד בין העמודים כ"ש איצטבא למ"ד
איצטבא איצטבא הוא דלא ניהא תשמישתיה
יאל בין העמודים דניהא תשמישתיה לא
לישנא אחרינא אבל בין העמודים דוימנין
דדרסי ליה רבים כרה"ר דמיא אמר רבה בר
שילא אמר רב חסדא לבינה זקופה ברה"ר
הזרק ומח בפניה חייב על גבה פטור אביי
ורבא דאמרי תרווייהו והוא שגבוה שלשה
דלא דרסי לה רבים אבל היזמי והיגי אע"ג
דלא גביהי שלשה וחייא בר רב אמר אפילו
היזמי והיגי אבל צואה לא ורב אשי אמר
יפילו צואה אמר רבה דבי רב שיאל כי
אתא רב דימי אמר רבי יוחנן י' אין כרמלית
פחותה מארבעה ואמר רב ששת ותופסת עד

שהיו עמודים צרחה ומולין צהס
התגרים פרגמטיא וגס איצטבאות היו
לפניהם לישב שם התגרים: לא מספגי
לכו נדיא. שהיו עמודים הרצה
צאורק ורוחצ חה שלא כנגד זה:
לצניה. תסם לצניה ארבע ורחצה ג'
ואין לעציה שיעור יש מכה עבות ויש
מנה קדות: **ועה על פניה.** כגון
דצילה שמינה או טיט: חייב אס
זרק ד"א דהוי כמנוח כרה"ר דכל
למטה מ' רה"ר הוא ובלבד שינוח
(ואו) למטה מג' דהוי קרקע צו באויר
כי האי דנדבקה ככותל וכדאמרין
במתני' לקמן) הורק ד' אמות ככותל
למטה מ' טפחים כורק בארץ וחייב.
וכי אמר למטה מ' צרוח ד' כרמלית
וכשאין רחב ד' מקום פטור היינו
צתשמיש המסוס כגון גב לצניה
וראש כותל או עמוד דהני מסתים
תשמישתיהו אבל אויר כגון פני
הכותל דבר הנדבק צו לא הוי רשותא
לנפשיה אלא אי למטה מ' הוא הוי

רה"ר גמור ואי למעלה מ' הוא דלא שלטי ציה רצים הוי אורח צעלמא מקום פטור כדתנן למעלה מ' טפחים כורק באויר ופטור: **על גגה**
פטור. כדמוקי לה אביי ורבא בגבוהה ג' דלא דרסי צה רצים דהוי מקום לעצמה: **היומי.** דורכ"א: **היגי.** איגלטימ"ר: **אע"ג דלא גבוה ג'.**
הוי מקום פטור לעצמו דלא דרסי צה רצים עליה שלא זוקו: **אפילו היומי והיגי.** דדרסי עליה צסנדליהון אבל צואה אע"ג דלא גבוה לא דרסי
עלה ורב אשי אמר אפילו צואה: **היג אין כרמלית פחותה מ'.** רוחצ ואי לא מקום פטור הוא ומותר לכתחלה להוציא משם לרשות הרבים
ולר"י: **ותופסת.** בגובה עד י' ולקמיה מפרש לה: **אילימא דאי איכא מחיצה י' כו'.** כגון צקעה המוקפת גדר והיא יתירה על צית סאתים
ולא הוקפה לדירה: **וקירויו משלימו.** עובי קירוי: **על גגו.** דגבוה י' הוי רה"י ומותר לטלטל כולו: **אלא צד.** דכיון דלא תופס המחיצה
י' הוי כרמלית. אלמא איפכא שמעינן לה: **דעד י' הוי כרמלית.** אור של צקעה או של יס או של קרפף יתר על צית סאתים גופה את שמו
עד י' אבל למעלה מ' אין שם כרמלית על אויר צדרי שאינו מסוסים כגון פני צניה או פני כותל או קלט מן האויר למעלה מ' מותר להוציא
לכתחלה משם לרה"י ולר"י דאין שם כרמלית עליו כי היכי דאויר למעלה מ' צרה"ר לאו רה"ר הוא כדתנן לקמן [ק]. למעלה מ' כורק באויר
גבי כרמלית נמי לאו כרמלית הוא. וצדבר מסוים כגון ראש עמוד וגב לצניה ליכא לאוקמיה דאי אית ציה ארבעה פשיטא דלמעלה מעשרה לא
הוי כרמלית דהא אפילו עמוד צרשות הרבים רשות היחיד הוא ואי דלית ציה ארבעה ולמטה מעשרה מ' הוי כרמלית הא קאמר אין כרמלית
פחותה מארבעה ואי דבאוי ככרמלית וכיון דלית ציה ד' הוי שם הכרמלית עליו אס כן מצינו חומר ככרמלית מרשות הרבים דאילו צרשות
הרבים כי האי גוונא מקום פטור הוא וצבל ומותר לרשות הרבים ולרשות היחיד ואין אמרינן צשמעתין [ע"ב] דהאי תופסת עד י' מקולי רשות
הרבים הוא הלכך לא מיתוקמא אלא באוירא: **אילימא דאין רה"י.** שולטת בחצר באויר למעלה מ' אלא מקום פטור הוא וצבל אף לגבי
רה"ר: **נעץ קנה.** סתמיה אין רחב ד' וזרק. מ"ה ונה על גביו: חייב. כמנוח ע"ג קרקע דלא צעי הנחה על גבי מקום ד' צרה"י דמפרש
לקמיה צשמעתין [מ]. **עד לקניע.** כל אויר שכנגד רה"י צין אויר חצר צין אויר עמוד צרה"י גבוה י' ורחב ד' כנגדו עד לקניע שם רה"י עליו:

א) עירובין סו. ב) פי קולס
הוא ארץ סוק. א) פי קולס
ד) ופירוש מ. א) פי קולס
ע"ט. ע"ט. ו) ופירושין ל:
לה: א) ו) דף ק. א) ס' ס' ס'
ומתא פ"ק דעירובין תר
שהרבי נכנסו צו ויאלין צו
רה"ר לטומאה כו. ט) ו) נשיל
מ"ו. א) ו) דף ק. א) ס' נקמן
ל: א) שם אויר כרמלית עליו
כלל. רש"י. מ) נקמן ק'
ע"ט.

הגהות הב"ח

גמ' רב אשי לא אמר
כעולה כדעולה אלא עולה
מ':

גליון הש"ס

גמ' קרפף יותר מבית
סאתים בו הוורק לתוכו
חייב. עי' לקמן פ ע"א
צרכי ד"ה ואת שם חייב
כו' ו' ע"ג צ"כ צרכי
ד"ה מוקף לכרמלית וצ"ל:
שם רה"י קתני. וע"ש
בגהות פ"ו מ"ז שפלי
צית גגלל רה"י שנת
וטס מ"י אפסותיה רה"י
לנחת וצ"ל: שם בתוכו
אין מטלטלין וכו'. עי'
עירובין פ"ו ע"א תוס' ד"ה
מחילות: תוס' ד"ה אבל
בין העמודים בו רחב מ'
אמה. עי' עירובין ו ע"ב
תוס' ד"ה וכו' תימא:

לענין רש"י

דורבא"י ירושמי"א.
החיים.
איגלטימ"ר [איגלטימ"ר].
סנה דורקני.

מוסף תוספות

א. דאטו אם נעץ קנה
ברשות הרבים ומיעטו
משש עשרה וכי מבול
זה פקע מינה דין הר"ה.
תוס' ה"ל"ש. ב. שאפ"י
שאין רחב הלכנה אלא
שלשה דסתם לבנות ה'
הם, ובריה"ר בעיני הנחה
על גבי מקום ארבע. הני
מילי למעלה משלשה
אבל למטה משלשה
כארעא מוכיחה דמי, אבל
בלבנה שהיא גבוהה יותר
משלש [אמרין]. מי
ג. וכן נראה מדברי
רש"י וז"ל. פ"ב. ו) ו) ו)
מ"ה. רש"י.
ד. ד"ב. מוס' ה"ל"ש.
ה. הני את. תוס' ה"ל"ש.
ו. וליכא. מוס' ה"ל"ש.
ז. כדתניא חרין שהוא
עמוק י' ורחב ד' הוי
רה"י ואפילו היא גדולה
הרבה כיון דאית לה
מחיצות לכרוע ההוי ה"ל"ש.
לשבת. תוס' ה"ל"ש.
ח. בלא מחיצות. תוס'
ה"ל"ש. ט. שאין בו אויר
הואי למחיצה עשרה.
תוס' ה"ל"ש. י. והשתא
פריך פסיר. תוס' ה"ל"ש.